

|φωτογραφία

συνέντευξη | Ιωάννα Βασιδάκη

Ξεκίνησα τη σειρά το 2003, όταν είδα κάποια στιγμή μια πρωτότυπη φωτογραφία, από τις αρχές του 19ου αιώνα, με ανθρώπους του τσίρκου: η γυναίκα με το μούσι, η κυρία με τα τατουάζ, ο χοντρός άντρας κ.ο.κ. Θέλησα τότε να «εκθέσω» τους δικούς μου Παριζιάνους με τον ίδιο τρόπο.

Αν θυμάμαι καλά, είχατε πει στην Μηρατισιλάβα όπου συναντηθήκαμε ότι οι «Παριζιάνοι» σας είναι άνθρωποι που γνωρίζετε προσωπικά;

Ήταν πολύ εύκολο για μένα να βρω αυτούς τους ανθρώπους. Κάποιοι είναι πράγματι φίλοι μου –γνωρίζω πολλούς ασυνήθιστους χαρακτήρες από το Πηγάλ αλλά και από το τοπικό καμπαρέ– ενώ άλλοι είναι άνθρωποι που συναντώ στους δρόμους. Αυτό που είναι υπέροχο στο Παρίσι είναι το γεγονός πως οι άνθρωποι μπορούν να εκφραστούν ακριβώς όπως θέλουν, δίχως κανείς να τους στραβοκοιτάξει και υπάρχουν πολλοί που τραβούν το βλέμμα μου.

Πιστεύετε πως προκειμένου να φωτογραφίσετε «ασυνήθιστους» ανθρώπους χρειάζεται εσείς, ο φωτογράφος, να έχετε κάτι κοινό με αυτούς; Είναι πιο εύκολο αν και η ζωή του ίδιου του φωτογράφου είναι λίγο ασυνήθιστη; Υπάρχει κάποια ιδιαίτερη εσωτερική επικοινωνία μεταξύ σας;

Όπως ξέρετε, είναι δύσκολο να ορίσεις το «ασυνήθιστο». Δηλαδή, κάτι το οποίο σε σας μπορεί να φαίνεται ασυνήθιστο ή παράξενο, ίσως να είναι απόλυτα φυσιολογικό για μένα. Αναμφισβήτητα πιστεύω πως η σχέση, η επικοινωνία του φωτογράφου και του φωτογραφιζόμενου γίνεται πιο εύκολη αν υπάρχουν κοινά στοιχεία μεταξύ τους. Αν οι δύο άνθρωποι έχουν βιώσει, σε βαθύ επίπεδο, παρόμοιες καταστάσεις στη ζωή τους τότε η σύνδεση γίνεται πιο εύκολα, πιο αυθόρμητα.

Θα μας διηγηθείτε τις ιστορίες των μοντέλων σας;

Θα μας διηγηθείτε τις ιστορίες των μοντέλων σας;

Ο Ζαν Κλοντ Ντρέιφους είναι ένας πολύ γνωστός Γάλλος ηθοποιός (θυμάστε τον χασάπη από την ταινία *Delicatessen*); Η φωτογραφία τραβήχτηκε στο διαμέρισμά του, μαζί με το αγαπημένο του μανεκέν, τη «Λόλα Φεράρι», μία ιερόδουλη η οποία πέθανε από επιπλοκές σε επέμβαση πλαστικής χειρουργικής. Πάντα συζητώ την ιδέα μου με τον φωτογραφιζόμενο και συμφωνήσαμε πως θα φορούσε μία φούστα μπαλαρίνας και τις παντόφλες του σπιτιού ως αναφορά στο θεατρικό του παρελθόν.

Η Ιζαμπέλ είναι μια ζωγράφος που γνώρισα μια μέρα στο δρόμο. Μου άρεσε πολύ το στυλ της δεκαετίας του 1920 που έχει αλλά εξεπλάγην ακόμη περισσότερο όταν είδα στο διαμέρισμά της τους τοίχους και το ταβάνι γεμάτο ταριχευμένους κροκόδειλους. Οπότε τη φωτογράφησα στο διάδρομο του σπιτιού της αλλά σκηνοθέτησα και την εικόνα με τίτλο «Βόλτα με τους κροκόδειλους», όπου ήθελα να φαίνεται πολύ chic και παριζιάνικη, ακριβώς όπως οι γυναίκες που βγάζουν βόλτα τους σκύλους τους στους δρόμους του Παρισιού.

Ο Ντιντιέ έχει μια εκπληκτική μπουτίκ στο Palais Royal και είναι γνωστός για το στυλ του και την εκτενή συλλογή του υψηλής ραπτικής. Όταν κατέφτασα στο διαμέρισμά του για να κάνω τη φωτογράφιση με τα δύο του σκυλιά, είδα με έκπληξη το πορτρέτο του σκύλου στον τοίχο και σκέφτηκα πως θα ήταν πολύ πιο αφηρημένο αν κάλυπτα το πρόσωπο του Ντιντιέ.

Η Αν είναι φίλη μου, είναι καθηγήτρια γαλλικών. Είναι πολύ «βασιλική» και συλλέγει οτιδήποτε έχει να κάνει με αγέλους και ταφόπλακες. Μέχρι φέρετρο και εκκλησιαστικό όργανο έχει στο σαλόνι της!

Στη φωτογραφία με τίτλο «Avril» είναι τα παιδιά μου που υποδύονται τα ορφανά στους δρόμους του Παρισιού. Ονόμασα τη φωτογραφία «Avril» γιατί τα δύο παιδιά είναι σχεδόν κρυμμένα, το ένα πίσω »

